

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 6ης Οκτωβρίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 1, παράγραφος 1 – Αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Άρθρο 35 – Ασφαλιστικά μέτρα – Αγωγή βάσει σύμβασης για την εκτέλεση εργασιών κατασκευής δημόσιας οδού ταχείας κυκλοφορίας συναφθείσας μεταξύ δημόσιας αρχής και δύο εταιριών ιδιωτικού δικαίου – Αίτηση ασφαλιστικών μέτρων συνδεδεμένη με τις απορρέουσες από την εν λόγω σύμβαση ποινικές ρήτρες και εγγυήσεις – Απόφαση περί ασφαλιστικών μέτρων ήδη εκδοθείσα από δικαστήριο αρμόδιο για την ουσία της υπόθεσης»

Στην υπόθεση C-581/20,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Varhoven kasatsionen sad (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Βουλγαρία) με απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2020, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Νοεμβρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης

Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad

κατά

TOTO SpA - Costruzioni Generali,

Vianini Lavori SpA,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, C. Toader (εισηγήτρια), M. Safjan και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Ράντος

γραμματέας: γραμματέας: R. Şereş, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Ιουλίου 2021,

* Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- το Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, εκπροσωπούμενο από τον O. Temnikon, advokat,
- η TOTO SpA - Costruzioni Generali και Vianini Lavori SpA, εκπροσωπούμενη από τον A. Valon, επικουρούμενο από τους V. P. Penkon, N. G. Tsvetanov, P. D. Tsanov, V. V. Tomova, B. H. Strizhlev και V. K. Semkon, advokati, καθώς και από την M. T. Stoeva, εκπρόσωπο,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna και την S. Żyrek,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Heller και τον I. Zalaguin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, και του άρθρου 35 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, του Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad (Δημόσιου Ταμείου της Δημοκρατίας της Πολωνίας, εκπροσωπούμενου από τον γενικό διευθυντή εθνικών οδών και αυτοκινητοδρόμων) (στο εξής: γενικός διευθυντής) και, αφετέρου, των TOTO SpA – Costruzioni Generali και Vianini Lavori SpA (στο εξής: κατασκευαστικές εταιρίες), εταιριών ιταλικού δικαίου, σχετικά με σύμβαση εκτέλεσης εργασιών οδού ταχείας κυκλοφορίας στην Πολωνία.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 10, 33 και 34 του κανονισμού 1215/2012 έχουν ως εξής:
 - «(10) Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα, [...]
 - [...]
 - (33) Εφόσον ασφαλιστικά και συντηρητικά μέτρα διατάσσονται από το αρμόδιο για την ουσία της υπόθεσης δικαστήριο, θα πρέπει να εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία τους σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό. Ωστόσο, ασφαλιστικά και συντηρητικά, μέτρα που διατάσσονται από το δικαστήριο αυτό χωρίς κλήτευση του εναγομένου δεν

αναγνωρίζονται και δεν εκτελούνται δυνάμει του παρόντος κανονισμού εκτός εάν η απόφαση που περιέχει το μέτρο επιδίδεται και κοινοποιείται στον εναγόμενο πριν από την εκτέλεσή τους. Αυτό δεν αποκλείει την αναγνώριση και εκτέλεση των εν λόγω μέτρων βάσει του εθνικού δικαίου. Σε περίπτωση που τα ασφαλιστικά και συντηρητικά μέτρα διατάσσονται από δικαστήριο κράτους μέλους που δεν έχει αρμοδιότητα επί της ουσίας της υπόθεσης, οι συνέπειες των μέτρων θα πρέπει να περιορίζονται, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους.

(34) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7)], του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1)] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της [εν λόγω] σύμβασης και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).»

5 Το άρθρο 2, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού:

α) [...]

Για τους σκοπούς του κεφαλαίου III, ο όρος “απόφαση” περιλαμβάνει ασφαλιστικά μέτρα, που διατάσσονται από δικαστήριο το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία επί της ουσίας της υπόθεσης δυνάμει του παρόντος κανονισμού. Δεν περιλαμβάνει ασφαλιστικά μέτρα που διατάσσονται από τέτοιο δικαστήριο χωρίς κλήτευση του εναγομένου, εκτός εάν η απόφαση που προβλέπει το μέτρο έχει επιδοθεί στον εναγόμενο πριν από την εκτέλεσή τους.»

6 Το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού, που περιλαμβάνεται στο τμήμα 7 του κεφαλαίου II, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διεθνής δικαιοδοσία», έχει ως εξής:

«Αν τα μέρη, ανεξαρτήτως του τόπου κατοικίας τους, συμφώνησαν ότι ένα δικαστήριο ή τα δικαστήρια κράτους μέλους θα δικάζουν τις διαφορές που έχουν προκύψει ή που θα προκύψουν από συγκεκριμένη έννομη σχέση, το δικαστήριο αυτό ή τα δικαστήρια του κράτους αυτού έχουν διεθνή δικαιοδοσία, εκτός αν η συμφωνία είναι άκυρη ως προς την ουσιαστική της ισχύ της βάσει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους. Αυτή η δικαιοδοσία είναι αποκλειστική εκτός αν τα μέρη συμφώνησαν άλλως. [...]

[...]»

- 7 Το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 10 του εν λόγω κεφαλαίου II, προβλέπει τα εξής:

«Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο κράτους μέλους μπορούν να ζητηθούν από τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους αυτού, έστω και εάν δικαστήριο άλλου κράτους μέλους έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης.»

Το βουλγαρικό δίκαιο

- 8 Το άρθρο 18 του *Grazhdanski protsesualen kodeks* (κώδικα πολιτικής δικονομίας), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: GPK), με τίτλο «Ετεροδικία», προβλέπει τα εξής:

«(1) Τα βουλγαρικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία επί αγωγών με διάδικο ξένο κράτος ή πρόσωπο που απολαύει ετεροδικίας στις ακόλουθες περιπτώσεις:

1. σε περίπτωση παραιτήσεως από την ετεροδικία·
2. σε περίπτωση αγωγών στηριζόμενων σε αξιώσεις που απορρέουν από συμβατικές σχέσεις, εάν ο τόπος εκπληρώσεως της παροχής βρίσκεται στη Δημοκρατία της Βουλγαρίας·
3. σε περίπτωση αγωγής αποζημίωσης για πταίσμα που διαπράχθηκε στη Δημοκρατία της Βουλγαρίας·
4. σε περίπτωση αγωγής που αφορά δικαιώματα επί κληρονομιών περιουσιών και σχολαζουσών κληρονομιών στη Δημοκρατία της Βουλγαρίας·
5. σε υποθέσεις που εμπίπτουν στην αποκλειστική δικαιοδοσία των βουλγαρικών δικαστηρίων.

(2) Οι διατάξεις της παραγράφου 1, σημεία 2, 3 και 4, δεν εφαρμόζονται επί δικαιοπρασιών και πράξεων τελούμενων προς εκτέλεση δημοσίων καθηκόντων προσώπων ή σχετιζόμενων με την άσκηση κυριαρχικών δικαιωμάτων αλλοδαπών κρατών.»

- 9 Το άρθρο 389 του GPK, το οποίο επιγράφεται «Ασφαλιστικά μέτρα προς εξασφάλιση αγωγικών αξιώσεων», ορίζει τα εξής:

«(1) Σε κάθε στάδιο της διαδικασίας έως την περάτωση της διαδικασίας διεξαγωγής αποδείξεων στην κατ' έφεση δίκη, ο ενάγων μπορεί να υποβάλει αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η υπόθεση.

(2) Η διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων επιτρέπεται σε όλες τις κατηγορίες αγωγών.»

- 10 Το άρθρο 391 του GPK, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προϋποθέσεις για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά τη δίκη που αφορά την κύρια υπόθεση γίνεται δεκτή εφόσον θα ήταν άλλως αδύνατη ή δυσχερής για τον ενάγοντα η άσκηση των δικαιωμάτων που απορρέουν από τη δικαστική απόφαση και αν:

1. η κύρια αγωγή στηρίζεται σε πειστικά έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία, ή

2. παρέχεται εγγύηση σε καθοριζόμενο από το δικαστήριο ύψος [...]]»

- 11 Υπό τον τίτλο «Απαράδεκτο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων», το άρθρο 393 του GPK ορίζει τα εξής:

«(1) Δεν γίνεται δεκτή η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων προς εξασφάλιση χρηματικής απαίτησης έναντι του Δημοσίου, των δημοσίων αρχών, των δήμων και των νοσοκομειακών ιδρυμάτων κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, του Zakon za lechebnite zavedenya [νόμου περί νοσοκομειακών ιδρυμάτων], καθώς και επί των απαιτήσεων νοσοκομειακών ιδρυμάτων του εθνικού ταμείου ασφαλίσεως ασθενείας.

(2) Δεν επιτρέπεται η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με τη μορφή κατασχέσεως εις χείρας τρίτου για χρηματική απαίτηση, επί απαιτήσεων που δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο αναγκαστικής εκτελέσεως.»

- 12 Το άρθρο 397 του GPK, με τίτλο «Κατηγορίες ασφαλιστικών μέτρων», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να συνίστανται σε:

1. κατάσχεση ακινήτων·
2. κατάσχεση κινητών περιουσιακών στοιχείων και απαιτήσεων του οφειλέτη·
3. άλλα κατάλληλα μέτρα, καθοριζόμενα από το δικαστήριο, συμπεριλαμβανομένης της ακινητοποιήσεως μηχανοκίνητου οχήματος και αναστολής εκτελέσεως.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 13 Όπως προκύπτει από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία, στις 30 Ιουλίου 2015, κατόπιν διαδικασίας αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων κινηθείσας από τον γενικό διευθυντή, υπό την ιδιότητά του ως αναθέτουσας αρχής, συνήφθη με τις κατασκευαστικές εταιρίες, ως αναδόχους, σύμβαση για την κατασκευή του τμήματος Poznań A 2, Głuchowo-Wronczyn (Πολωνία) της οδού ταχείας κυκλοφορίας S-5 Poznań – Wrocław.
- 14 Δυνάμει της συμβάσεως αυτής, η ασφαλιστική εταιρία βουλγαρικού δικαίου Envroins AD εξέδωσε, κατόπιν αιτήσεως των κατασκευαστικών εταιριών, δύο εγγυήσεις υπέρ της αναθέτουσας αρχής· η πρώτη, η εγγύηση προσήκουσας εκτελέσεως, με ισχύ έως τις 31 Ιουλίου 2019, η οποία παρατάθηκε έως τις 30 Ιουνίου 2024, κάλυπτε την περίπτωση μη εκτελέσεως ή πλημμελούς εκτελέσεως της εν συμβάσεως· η δεύτερη, με ισχύ έως τις 31 Ιουλίου 2019, αφορούσε την καταβολή συμβατικής ποινικής ρήτρας σε περίπτωση υπερβάσεως των προθεσμιών εκτελέσεως.
- 15 Οι ρήτρες της επίμαχης συμβάσεως προέβλεπαν, για κάθε διαφορά από την εκτέλεση της συμβάσεως, δικαιοδοσία του δικαστηρίου της έδρας της αναθέτουσας αρχής, όριζαν δε ως εφαρμοστέο για τις διαφορές αυτές, καθώς και για τις εγγυήσεις, το πολωνικό δίκαιο.

- 16 Λόγω διαφορών που ανέκυψαν μεταξύ των διαδίκων της κύριας δίκης όσον αφορά την ποιότητα των εργασιών ή την εμπρόθεσμη εκτέλεση της συμβάσεως, οι κατασκευαστικές εταιρίες άσκησαν ενώπιον του Sąd Okręgowy w Warszawie (περιφερειακού δικαστηρίου Βαρσοβίας, Πολωνία) αρνητική αναγνωριστική αγωγή με αίτημα, κατ' ουσίαν, να απαγορευθεί στον γενικό διευθυντή να ασκήσει τα δικαιώματά του επί των εγγυήσεων.
- 17 Ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου, οι κατασκευαστικές εταιρίες υπέβαλαν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων με αίτημα, μεταξύ άλλων, να υποχρεωθεί ο γενικός διευθυντής να μην τους κοινοποιήσει μέχρι τις 26 Ιουνίου 2019 τη βούλησή του να καταγγείλει την επίμαχη σύμβαση, να μην αξιώσει την καταβολή ποινικής ρήτρας και να μην ενεργοποιήσει την εκδοθείσα από την Envoins εγγύηση για την προσήκουσα εκτέλεση της συμβάσεως.
- 18 Το Sąd Okręgowy w Warszawie (περιφερειακό δικαστήριο Βαρσοβίας) απέρριψε, με διατάξεις της 7ης Ιουνίου 2019 και της 2ας Δεκεμβρίου 2019, τις εν λόγω αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, με το σκεπτικό, κατ' ουσίαν, ότι τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία δεν αρκούσαν για να αποδείξουν το *fumus boni iuris*.
- 19 Παράλληλα με τις διαδικασίες που κινήθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, οι κατασκευαστικές εταιρίες υπέβαλαν στις 31 Ιουλίου 2019 ενώπιον του Sofiyski gradski sad (πρωτοδικείου Σόφιας, Βουλγαρία) αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με περιεχόμενο ανάλογο προς αυτό των ως άνω διαδικασιών κατά του γενικού διευθυντή, αίτηση η οποία απορρίφθηκε με διάταξη ως απαράδεκτη.
- 20 Το Apelativen sad – Sofia (εφετείο Σόφιας, Βουλγαρία) εξαφάνισε την εν λόγω διάταξη, έκανε δεκτή την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, δυνάμει του άρθρου 389 του GPK και του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012, και προέβη σε συντηρητική κατάσχεση της απαιτήσεως του γενικού διευθυντή που βασιζόταν στις δύο εκδοθείσες από την Envoins εγγυήσεις.
- 21 Ο γενικός διευθυντής άσκησε αναίρεση ενώπιον του Varhoven kasatsionen sad (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Βουλγαρία), αμφισβητώντας, μεταξύ άλλων, την εν προκειμένω εφαρμογή του κανονισμού 1215/2012, για τον λόγο ότι η υπόθεση της κύριας δίκης δεν εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» του άρθρου 1, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού.
- 22 Στο πλαίσιο αυτό, προσκόμισε ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση διαδικασίας διαταγής πληρωμής (ΕΕ 2006, L 399, σ. 1), η οποία εκδόθηκε από το Sąd Okręgowy w Warszawie (πρωτοδικείο Βαρσοβίας) κατά της Envoins.
- 23 Αφού υπενθύμισε τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου, το αιτούν δικαστήριο εκθέτει τις αμφιβολίες του ως προς τον αστικό ή εμπορικό χαρακτήρα της διαφοράς της κύριας δίκης κατά την έννοια του κανονισμού 1215/2012, λαμβανομένης υπόψη της ιδιότητας του συμβαλλόμενου πολωνικού δημόσιου φορέα.
- 24 Σε περίπτωση που η διαφορά αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η διεθνής δικαιοδοσία δικαστηρίου που επιλαμβάνεται υποθέσεως δυνάμει του άρθρου 35 του κανονισμού για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων αποκλείεται από το γεγονός ότι το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση της διαφοράς επί της ουσίας, εν προκειμένω ένα πολωνικό δικαστήριο, έχει ήδη αποφανθεί επί

παρόμοιου αιτήματος. Συναφώς, υποστηρίζει ότι, κατά το εθνικό του δίκαιο, ήτοι τα άρθρα 389 και 390 του GPK, η ύπαρξη αποφάσεως επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων δεν εμποδίζει το αρμόδιο δικαστήριο να επιληφθεί μεταγενέστερης αιτήσεως.

- 25 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης αν η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εξετάζεται μόνον υπό το πρίσμα της αυτοτελούς έννοιας των ασφαλιστικών μέτρων, ήτοι των μέτρων που αποβλέπουν στη διατήρηση μιας πραγματικής ή νομικής καταστάσεως προς διασφάλιση των δικαιωμάτων των οποίων η αναγνώριση ζητείται, εξάλλου, από το δικαστήριο της ουσίας (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, *Supreme Site Services* κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 50), ή αν πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα του συνόλου των προϋποθέσεων που προβλέπει το δίκαιο του δικάζοντος δικαστηρίου. Διευκρινίζει ότι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, θα ήταν ενδεχομένως υποχρεωμένο, δυνάμει της αρχής της αποτελεσματικότητας, να μην εφαρμόσει το άρθρο 393 του GPK.
- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το *Varhoven kasatsionen sad* (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχει το άρθρο 1 του κανονισμού [1215/2012] την έννοια ότι ένδικη διαδικασία όπως η περιγραφόμενη στην υπό κρίση διάταξη περί παραπομπής πρέπει να θεωρείται ότι συνιστά, εν όλω ή εν μέρει, αστική ή εμπορική υπόθεση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού;
 - 2) Εφόσον έχει ασκηθεί το δικαίωμα υποβολής αιτήσεως για λήψη ασφαλιστικών ή συντηρητικών μέτρων επί της οποίας έχει ήδη αποφανθεί το δικαστήριο το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία για την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας της υποθέσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι δικαστήριο που επιλαμβάνεται αιτήσεως προσωρινής δικαστικής προστασίας επί της ίδιας βάσεως και κατά το άρθρο 35 του κανονισμού [1215/2012] παύει να είναι αρμόδιο αφ' ης στιγμής προσκομίζονται αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας έχει ήδη εκδώσει σχετική απόφαση;
 - 3) Αν από τις απαντήσεις στα δύο πρώτα προδικαστικά ερωτήματα προκύπτει ότι είναι αρμόδιο το δικαστήριο που επιλαμβάνεται αιτήσεως κατά το άρθρο 35 του κανονισμού [1215/2012], πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς οι προϋποθέσεις για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει του άρθρου 35 [του κανονισμού αυτού]; Πρέπει να μείνει ανεφάρμοστη διάταξη η οποία, σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση, δεν επιτρέπει τη λήψη ασφαλιστικού μέτρου κατά δημοσίου οργανισμού;»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

- 27 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε από το Δικαστήριο να εξετασθεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως κατά την ταχεία διαδικασία του άρθρου 105 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Προς στήριξη του αιτήματός του, το εν λόγω δικαστήριο υποστήριξε, αφενός, ότι, δυνάμει των εθνικών κανόνων, η φύση της διαδικασίας της κύριας δίκης τού επιβάλλει να αποφανθεί το συντομότερο δυνατόν και, αφετέρου, ότι τα προβλεπόμενα προσωρινά μέτρα θα συνεπάγονταν αδυναμία ενός εκ των συμβαλλομένων στην υπόθεση της κύριας δίκης να ασκήσει τα δικαιώματά του επί μακρό χρονικό διάστημα μέχρι την περάτωση της διαδικασίας επί της ουσίας.

- 28 Το άρθρο 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι, κατόπιν αιτήματος του αιτούντος δικαστηρίου ή, σε εξαιρετική περίπτωση, αυτεπαγγέλτως, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου μπορεί, όταν η φύση της υποθέσεως απαιτεί να αποφανθεί το Δικαστήριο το συντομότερο δυνατόν, αφού ακούσει τον εισηγητή δικαστή και τον γενικό εισαγγελέα, να αποφασίσει την υπαγωγή της προδικαστικής παραπομπής σε ταχεία διαδικασία.
- 29 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ούτε το γεγονός ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως υποβάλλεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων ούτε το γεγονός ότι το αιτούν δικαστήριο οφείλει να εφαρμόσει όλα τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της ταχείας διευθέτησής της υποθέσεως της κύριας δίκης αρκούν αφ' εαυτών για να δικαιολογηθεί η προσφυγή σε ταχεία διαδικασία κατ' εφαρμογήν του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας (πρβλ. διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 23ης Ιανουαρίου 2007, *Consel Gi. Emme*, C-467/06, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:49, σκέψη 7, και της 23ης Δεκεμβρίου 2015, *Vilkas*, C-640/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2015:862, σκέψη 8 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 30 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου περί υπαγωγής της υπό κρίση υποθέσεως στην ταχεία διαδικασία δυνάμει του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας απορρίφθηκε με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Νοεμβρίου 2020.
- 31 Παρά ταύτα, με απόφαση της ίδιας ημέρας, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου αποφάσισε την εκδίκαση της υποθέσεως κατά προτεραιότητα, δυνάμει του άρθρου 53, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 32 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι αίτηση ασφαλιστικών μέτρων υποβληθείσα και εκδικαζόμενη, σύμφωνα με τους κανόνες του κοινού δικαίου, ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, η οποία αφορά ποινική ρήτρα για την εκτέλεση συμβάσεως κατασκευής δημόσιας οδού ταχείας κυκλοφορίας συναφθείσας κατόπιν διαδικασίας αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων των οποίων η αναθέτουσα αρχή είναι δημόσια αρχή, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά την ως άνω διάταξη.
- 33 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει ότι ο κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Κατά συνέπεια, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα αφορά το ζήτημα αν η προαναφερθείσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012.
- 34 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της κύριας δίκης αποσκοπεί στη λήψη προσωρινών μέτρων προκειμένου να διαφυλαχθεί μια πραγματική κατάσταση η οποία έχει τεθεί στην κρίση του δικαστή στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας επί της ουσίας, οι δε διάδικοι στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και στην ένδικη διαδικασία είναι ίδιοι. Επομένως, μια τέτοια αίτηση αφορά «ασφαλιστικά μέτρα» κατά την έννοια του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012, υπό την προϋπόθεση ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.

- 35 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η υπαγωγή των ασφαλιστικών μέτρων στο πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού δεν πρέπει να καθορίζεται από τη φύση των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά από τη φύση των δικαιωμάτων των οποίων τη διασφάλιση επιδιώκουν επί της ουσίας (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, *Supreme Site Services* κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 54).
- 36 Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι, για να καθοριστεί αν μια υπόθεση εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, και κατά συνέπεια στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, πρέπει να διαπιστωθεί η υφιστάμενη έννομη σχέση μεταξύ των εμπλεκόμενων στη διαφορά διαδίκων και το αντικείμενο της διαφοράς αυτής, ή, εναλλακτικώς, να εξεταστεί η βάση της ασκηθείσας αγωγής και ο τρόπος ασκήσεώς της (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, *Monic* κ.λπ., C-73/19, EU:C:2020:568, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι, καίτοι ορισμένες ένδικες διαφορές μεταξύ δημόσιας αρχής και ιδιώτη μπορεί να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 όταν το ένδικο βοήθημα αφορά πράξεις τελούμενες *iure gestionis*, δεν ισχύει το ίδιο όταν η δημόσια αρχή ενεργεί στο πλαίσιο της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας (πρβλ. αποφάσεις της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, *Sunico* κ.λπ., C-49/12, EU:C:2013:545, σκέψη 34, καθώς και της 7ης Μαΐου 2020, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Πράγματι, η εκδήλωση προνομίων δημόσιας εξουσίας εκ μέρους ενός εκ των διαδίκων, λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως εξουσιών οι οποίες δεν εμπίπτουν στους κανόνες που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, αποκλείει την υπαγωγή μιας τέτοιας διαφοράς στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, *Supreme Site Services* κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 39 Το Δικαστήριο έχει επίσης δεχθεί ότι ο δημόσιος σκοπός ορισμένων δραστηριοτήτων δεν συνιστά αφ' εαυτού επαρκές στοιχείο ώστε να χαρακτηρισθούν οι δραστηριότητες αυτές ως πραγματοποιούμενες *iure imperii*, στο μέτρο που δεν αντιστοιχούν στην άσκηση εξουσιών οι οποίες δεν εμπίπτουν στους κανόνες που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, *Supreme Site Services* κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 40 Εν προκειμένω, όσον αφορά την υφιστάμενη μεταξύ των διαδίκων έννομη σχέση και το αντικείμενό της, από τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι αντικείμενο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων της κύριας δίκης είναι η διασφάλιση των δικαιωμάτων που απορρέουν από τη σύμβαση που συνήφθη στις 30 Ιουλίου 2015 μεταξύ των κατασκευαστικών εταιριών και του γενικού διευθυντή.
- 41 Πάντως, ούτε το αντικείμενο μιας τέτοιας συμβάσεως ούτε το γεγονός ότι μόνον ο γενικός διευθυντής δικαιούται να κινησει διαδικασία αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων για την κατασκευή οδού ταχείας κυκλοφορίας μπορούν να θεωρηθούν στοιχεία ενδεικτικά της ασκήσεως προνομίων δημόσιας εξουσίας.
- 42 Επιπλέον, όσον αφορά τη βάση και τον τρόπο ασκήσεως της αγωγής, παρατηρείται ότι, όπως εκθέτει το αιτούν δικαστήριο, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα αφορά αίτηση ασφαλιστικών μέτρων υποβληθείσα και εκδικαζόμενη σύμφωνα με τους κανόνες του κοινού δικαίου.

- 43 Κατά συνέπεια, μια σύμβαση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, ακόμη και αν προέκυψε από διαδικασία αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων και αφορά την κατασκευή δημόσιας οδού ταχείας κυκλοφορίας, θεμελιώνει μεταξύ των μερών έννομη σχέση στο πλαίσιο της οποίας τα μέρη έχουν αναλάβει ελευθέρως συμφωνηθέντα δικαιώματα και υποχρεώσεις και η οποία, ως εκ τούτου, συνδέεται με αστική και εμπορική υπόθεση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012.
- 44 Το γεγονός ότι διάταξη του εθνικού δικαίου, όπως το άρθρο 393 του GPK, δεν επιτρέπει διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων στο πλαίσιο αγωγής με αντικείμενο χρηματικές απαιτήσεις κατά, μεταξύ άλλων, του Δημοσίου και των δημοσίων αρχών και, ως εκ τούτου, φαίνεται να καθιερώνει υπέρ αυτών δικαστική ασυλία, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να διαπιστώσει, δεν θίγει την αστική και εμπορική φύση μιας αγωγής όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012.
- 45 Πράγματι, το προνόμιο της ασυλίας δεν εμποδίζει αυτοδικαίως την εφαρμογή του κανονισμού 1215/2012 (πρβλ. απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, *Supreme Site Services* κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 62).
- 46 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι αίτηση ασφαλιστικών μέτρων υποβληθείσα και εκδικαζόμενη σύμφωνα με τους κανόνες του κοινού δικαίου ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, η οποία αφορά ποινική ρήτρα για την εκτέλεση συμβάσεως κατασκευής δημόσιας οδού ταχείας κυκλοφορίας συναφθείσας κατόπιν διαδικασίας αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων όπου η αναθέτουσα αρχή είναι δημόσια αρχή, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά τη διάταξη αυτή.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- 47 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι δικαστήριο κράτους μέλους ενώπιον του οποίου έχει υποβληθεί αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει της διατάξεως αυτής υποχρεούται να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του όταν το δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης, έχει ήδη αποφανθεί επί αιτήσεως με το ίδιο αντικείμενο, την ίδια αιτία και μεταξύ των ίδιων διαδίκων.
- 48 Με το ερώτημα αυτό ζητείται να διαφωτιστεί το αιτούν δικαστήριο ως προς την αρμοδιότητά του να εκδικάσει την αίτηση προσωρινών μέτρων της οποίας έχει επιληφθεί στην κύρια δίκη. Εντούτοις, επισημαίνεται εξ αρχής ότι η αρμοδιότητα αυτή δεν εξαρτάται μόνον από την απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, όπως έχει αναδιατυπωθεί.
- 49 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της αποφάσεως περί παραπομπής, η επίμαχη στην κύρια δίκη σύμβαση εκτέλεσης κατασκευαστικών εργασιών περιέχει ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας υπέρ των πολωνικών δικαστηρίων για κάθε διαφορά που ενδέχεται να ανακύψει στο πλαίσιο της εκτελέσεως της συμβάσεως αυτής.
- 50 Όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 59 και 60 των προτάσεών του, στο σύστημα του κανονισμού 1215/2012, και ιδίως δυνάμει του άρθρου 25, οι διάδικοι μπορούν να καθορίζουν, με συμφωνία, τη διεθνή δικαιοδοσία για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί δε να υποτεθεί ότι ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας διατυπωμένη κατά τρόπο γενικό απονέμει διεθνή δικαιοδοσία στο δικαστήριο που έχει επιλεγεί για τη λήψη τέτοιων μέτρων.

- 51 Μολονότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, οι απόψεις που εξέφρασαν οι διάδικοι της κύριας δίκης διέφεραν ως προς το ζήτημα αν η ρήτρα παρεκτάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας που περιλαμβάνεται στη σύμβαση της κύριας δίκης καλύπτει και τα ζητούμενα ασφαλιστικά μέτρα, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ερμηνεία και ο προσδιορισμός του πεδίου εφαρμογής μιας τέτοιας ρήτρας εναπόκεινται, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στο εθνικό δικαστήριο ενώπιον του οποίου προβάλλεται η ρήτρα αυτή (πρβλ. απόφαση της 7ης Ιουλίου 2016, Hószig, C-222/15, EU:C:2016:525, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 52 Διευκρινίζεται, εξάλλου, ότι εναπόκειται επίσης στο αιτούν δικαστήριο να προβεί σε ανάλυση, βάσει του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012, προκειμένου να διαπιστώσει αν υφίσταται πραγματικός σύνδεσμος μεταξύ του αντικειμένου των ζητούμενων στην κύρια δίκη μέτρων και της κατά τόπον αρμοδιότητας του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου, κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου (πρβλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, Van Uden, C-391/95, EU:C:1998:543, σκέψη 40).
- 53 Ως προς το αίτημα ερμηνείας του ως άνω άρθρου, το οποίο διατυπώνεται με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όσον αφορά την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται (πρβλ. απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, KRONE – Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 54 Κατά το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012, τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο κράτους μέλους μπορούν να ζητηθούν από τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους αυτού, έστω και εάν δικαστήριο άλλου κράτους μέλους έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης.
- 55 Επομένως, το άρθρο αυτό απονέμει διεθνή δικαιοδοσία για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, αφενός, στα δικαστήρια κράτους μέλους που έχουν δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης και, αφετέρου, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, στα δικαστήρια άλλων κρατών μελών.
- 56 Όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή, επισημαίνεται ότι από τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 2, στοιχείο α', και της αιτιολογικής σκέψης 33 του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι μόνον η απόφαση με την οποία το αρμόδιο για την ουσία της υπόθεσης δικαστήριο διατάσσει τα ασφαλιστικά μέτρα μπορεί να χαρακτηριστεί ως «απόφαση», της οποίας η ελεύθερη κυκλοφορία πρέπει να διασφαλίζεται βάσει του εν λόγω κανονισμού.
- 57 Αντιθέτως, σε περίπτωση που τα ασφαλιστικά μέτρα διατάσσονται από δικαστήριο κράτους μέλους που δεν έχει αρμοδιότητα για την ουσία της υπόθεσης, οι συνέπειες των μέτρων θα πρέπει, σύμφωνα με τον κανονισμό 1215/2012, να περιορίζονται μόνο στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους.
- 58 Επομένως, ο ενδιαφερόμενος έχει τη δυνατότητα να ζητήσει ασφαλιστικά μέτρα είτε ενώπιον του δικαστηρίου κράτους μέλους που έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης, του οποίου η σχετική απόφαση δύναται να κυκλοφορήσει ελεύθερα, είτε ενώπιον των δικαστηρίων άλλων κρατών μελών όπου βρίσκονται τα περιουσιακά στοιχεία ή το πρόσωπο έναντι των οποίων πρέπει να εκτελεστούν τα μέτρα.

- 59 Συνεπώς, μολονότι από την οικονομία του κανονισμού 1215/2012 προκύπτει ότι τα αποτελέσματα των αποφάσεων που εκδίδουν τα δικαστήρια κράτους μέλους τα οποία έχουν διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης και τα αποτελέσματα των αποφάσεων των δικαστηρίων άλλων κρατών μελών διαφέρουν, γεγονός παραμένει ότι ο κανονισμός αυτός δεν προβλέπει ιεράρχηση μεταξύ των εν λόγω δικαστηρίων.
- 60 Ειδικότερα, ουδόλως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 35 ότι ο κανονισμός απονέμει στα δικαστήρια κράτους μέλους που έχουν διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης την κατ' αρχήν αρμοδιότητα να διατάσσουν ασφαλιστικά μέτρα και ότι, συνεπώς, τα δικαστήρια άλλων κρατών μελών δεν έχουν πλέον διεθνή δικαιοδοσία να διατάσσουν τέτοια μέτρα, εφόσον τα πρώτα δικαστήρια έχουν επιληφθεί αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων ή έχουν αποφανθεί επί της αιτήσεως αυτής.
- 61 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι δικαστήριο κράτους μέλους το οποίο επιλαμβάνεται αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει της διατάξεως αυτής δεν υποχρεούται να κρίνει εαυτό αναρμόδιο όταν το δικαστήριο άλλου κράτους μέλους το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης έχει ήδη αποφανθεί επί αιτήσεως με το ίδιο αντικείμενο, την ίδια αιτία και μεταξύ των ίδιων διαδίκων.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 62 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η εξέταση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων υπόκειται σε αυτοτελείς προϋποθέσεις του δικαίου της Ένωσης και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία δεν επιτρέπει την υποβολή αίτησης ασφαλιστικών μέτρων σε δίκη με αντικείμενο αγωγή για χρηματική απαίτηση έναντι του Δημοσίου ή δημόσιας αρχής.
- 63 Επισημαίνεται ευθύς εξαρχής ότι από το γράμμα του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012 προκύπτει ότι το επιληφθέν βάσει του άρθρου αυτού δικαστήριο λαμβάνει τα προσωρινά μέτρα σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο.
- 64 Επομένως, η διάταξη αυτή καθιερώνει εναλλακτική δικαιοδοσία υπέρ των δικαστηρίων κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του οποίου τα δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης, αλλά δεν εγγυάται τη λήψη ασφαλιστικού μέτρου στο πλαίσιο συγκεκριμένης διαφοράς, η οποία εξακολουθεί να διέπεται εξ ολοκλήρου από τη νομοθεσία του κράτους μέλους που έχει επιληφθεί της υποθέσεως.
- 65 Επομένως, εθνική διάταξη η οποία περιορίζει τη δυνατότητα για λήψη ασφαλιστικών μέτρων σε δίκη με αντικείμενο αγωγή για χρηματική απαίτηση έναντι του Δημοσίου και ορισμένων δημοσίων αρχών δεν μπορεί να θεωρηθεί ασύμβατη προς τον κανόνα διεθνούς δικαιοδοσίας που θέτει το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012.
- 66 Το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 ενισχύει την άποψη αυτή.
- 67 Πράγματι, ο κανονισμός 1215/2012 επιδιώκει, στον τομέα της συνεργασίας σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, να ενισχύσει το απλουστευμένο και αποτελεσματικό σύστημα των κανόνων συγκρούσεως, καθώς και αναγνώρισεως και εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων, που έχει

εγκαθιδρυθεί με τα νομοθετήματα των οποίων αποτελεί τη συνέχεια, προκειμένου να διευκολύνει τη δικαστική συνεργασία ώστε να συμβάλει στην επίτευξη του ανατεθέντος στην Ευρωπαϊκή Ένωση σκοπού να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επί τη βάση του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των κρατών μελών (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 68 Συνεπώς, όπως και τα προηγούμενα νομοθετήματα, ο κανονισμός 1215/2012 δεν έχει σκοπό να ενοποιήσει τους κανόνες δικονομικού δικαίου των κρατών μελών, αλλά να κατανείμει τη διεθνή δικαιοδοσία όσον αφορά τη λύση των αστικών και εμπορικών διαφορών (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Ιουνίου 2002, Italian Leather, C-80/00, EU:C:2002:342, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 69 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα το δίκαιο του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου και δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία δεν επιτρέπει την υποβολή αίτησης ασφαλιστικών μέτρων σε δίκη με αντικείμενο αγωγή για χρηματική απαίτηση έναντι του Δημοσίου ή δημόσιας αρχής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 70 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι αίτηση ασφαλιστικών μέτρων υποβληθείσα και εκδικαζόμενη σύμφωνα με τους κανόνες του κοινού δικαίου ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, η οποία αφορά ποινική ρήτρα για την εκτέλεση συμβάσεως κατασκευής δημόσιας οδού ταχείας κυκλοφορίας συναφθείσας κατόπιν διαδικασίας αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων όπου η αναθέτουσα αρχή είναι δημόσια αρχή, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά τη διάταξη αυτή.
- 2) Το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι δικαστήριο κράτους μέλους το οποίο επιλαμβάνεται αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει της διατάξεως αυτής δεν υποχρεούται να κρίνει εαυτό αναρμόδιο όταν το δικαστήριο άλλου κράτους μέλους το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης έχει ήδη αποφανθεί επί αιτήσεως με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία και μεταξύ των ίδιων διαδίκων.
- 3) Το άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα το δίκαιο του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου και δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία δεν επιτρέπει την υποβολή αίτησης ασφαλιστικών μέτρων σε δίκη με αντικείμενο αγωγή για χρηματική απαίτηση έναντι του Δημοσίου ή δημόσιας αρχής.

(υπογράφες)